

WYROK Z DNIA 15 WRZEŚNIA 2004 R.

SNO 32/04

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Kozielowicz (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Zbigniew Strus, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 15 września 2004 r. sprawy obwinionego sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 6 kwietnia 2004 r., sygn. akt (...)

z m i e n i ł zaskarżony w y r o k w części dotyczącej kary w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe wymierzył obwinionemu sędziemu Sądu Rejonowego, na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, ze zm.), karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2004 r., sygn. akt (...) uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego winnym tego, że w dniu 24 listopada 2003 r. w A. uchybił godności sprawowanego przez siebie urzędu sędziego sądu powszechnego, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości – 1,96 ‰ alkoholu we krwi prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki Daewoo o nr rej. (...), tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. –

Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) i za to z mocy art. 109 § 1 pkt 4 tej ustawy wymierzył mu karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Od tego wyroku odwołanie złożył Minister Sprawiedliwości. Zaskarżył to orzeczenie na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej kary i zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe w stosunku do przypisanego przewinienia służbowego, wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części oraz wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie uzasadniając rozstrzygnięcie w zakresie wymiaru kary Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny podniósł, że obwiniony sędzia prowadził samochód w stanie znacznej nietrzeźwości, okazując tym samym lekceważenie porządku prawnego oraz daleko idącą nieodpowiedzialność, narażając na niebezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego na ruchliwej ulicy A. Wskazał też, że czyn obwinionego miał negatywny wydźwięk społeczny, gdyż należy do tej kategorii występków umyślnych, które spotykają się ze szczególnym potępieniem opinii publicznej. Zdaniem Sądu pierwszej instancji obwiniony uchybił w istotny sposób godności sprawowanego urzędu, a oceny tej nie może zmienić fakt, że dotychczasowa droga zawodowa sędziego w wymiarze sprawiedliwości nie budziła zastrzeżeń. Mimo naganności przewinienia dyscyplinarnego popełnionego przez obwinionego Sąd pierwszej instancji uznał jednak, że obwiniony cyt. „nie utracił kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego. Świadczy o tym jego postawa w procesie, bo przecież potrafił on rzetelnie i samokrytycznie ocenić swoje zachowanie, a nawet poddać się surowej karze dyscyplinarnej, jaką jest przeniesienie na inne

miejsce służbowe. Dostrzegł więc rangę zarzutu i powagę sytuacji, w jakiej się znalazł”.

Poza sporem jest, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny analizując sprawę w aspekcie wymiaru kary dostrzegł wszystkie tzw. okoliczności obciążające jak i łagodzące. Rozstrzygając w zakresie kary przecenił jednak znaczenie okoliczności odnoszących się do postawy obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego. Ta okoliczność, w realiach sprawy, nie uzasadnia tezy, że obwiniony popełniając przypisany mu czyn nie utracił kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego. Wyeksponowana przez Sąd pierwszej instancji postawa obwinionego dowodzi tylko, jak trafnie zauważył skarżący, że obwiniony dostrzega rangę zarzutu oraz powagę sytuacji w której się znalazł.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważyć trzeba, że sprawowanie urzędu sędziego wymaga przecież zaufania publicznego. Nie można, zdaniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego wyobrazić sobie wiarygodnego i odpowiedzialnego wymierzania sprawiedliwości przez sędziego, który w sposób rażąco narusza prawo, popełniając przewinienie dyscyplinarne wyczerpujące znamiona umyślnego przestępstwa.

Podkreślenia wymaga przy tym, że wynikający z roty ślubowania (art. 66 u.s.p.) oraz treści art. 82 § 2 u.s.p. nakaz postępowania sędziego w sposób, który nie uchybia godności urzędu, mieści w sobie także obowiązek utrzymywania nie-skazitelnego charakteru warunkującego powołanie na to stanowisko (art. 61 § 1 pkt 2 u.s.p.). Popełnienie zatem przez obwinionego umyślnego przewinienia dyscyplinarnego stanowiącego rażące naruszenie porządku prawnego, skutkuje utratą kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego.

W świetle powyższego wymierzenie obwinionemu sędziemu Sądowi Rejonowej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe jest orzeczeniem kary rażąco łagodnej, gdyż nieadekwatnej do stopnia zawinienia

obwinionego oraz charakteru i wagi popełnionego przez niego przewinienia dyscyplinarnego, a także faktu, że tego rodzaju przewinienie wyrządza znaczną szkodę służbie sędziowskiej, godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości podważając autorytet jego organów.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny podzielając argumentację odwołania zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej kary poprzez jej zaostrzenie i wymierzył obwinionemu sędziemu Sądu Rejonowego karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.